

86. JIRÁSKŮV HRONOV ZPRAVODAJ 6

ČTVRTEK 4. 8. 2016

SOUČASNÝ TANEC JE GLOBÁLNÍ ZÁLEŽITOST

Rozhovor s lektorem semináře Taneční dílna Michalem Záhorou.

Kdo jsou vaši hronovští seminaristé? Jsou to tanečníci, herci?

Jak jsem vyrozuměl, je to různorodé složení lidí. Někteří jsou vyloženě tanečníci, někteří herci a další jsou lidé, kteří mají prostě jen zájem o tanec a o pohyb.

Je pro vás vyučování netanečníků novou zkušeností?

Řekl bych, že je to tři, čtyři roky stará zkušenost. Předtím jsem pracoval jen na přípravě profesionálů, ale pak jsem se začal zapojovat do dění v amatérském světě, ve světě amatérského tance. Začal jsem pracovat i s lidmi, kteří nemají profesionální přípravu, protože mě zajímají i psychosomatické techniky a tanec jako terapeutický prostředek. Pracovali jsme takhle i v komunitě s drogově závislými a s bezdomovci, v různých skupinách, kde tanec zaujímal trochu jiné místo.

Je v práci s divadelními skupinami nějaké specifikum?

Je tam rozdíl v materiálu, který se používá, abychom se dostali k objevování principu. Materiál musí být jednodušší, prostší, protože tam není natolik rozvinutá inteligence těla a pohybová průprava. Principy jsou ovšem stejně náročné. Pro mě je práce jiná v tom, že musím přehodnocovat, co děláme, a objevit jednoduchost tak, aby to i přes zjednodušení neslo princip, na kterém se pracuje. To je jeden aspekt. Druhý spočívá v tom, co jde naopak od lidí ke mně, a to je jiný druh zpětné vazby. Je tam větší hravost, lehkost, je to jiný způsob myšlení a úhel pohledu. Lidé nabízejí a přinášají nečekané, nevšední a pro mě inspirující způsoby



řešení dané situace, jiné, než bych byl zvyklý z rutinní, zaběhnuté práce.

Pokud chce někdo začít s tancem, je omezen věkem? Je nějaká věková hranice, dokdy to musí stihnout?

Začít lze kdykoliv, naprosto kdykoliv. Pokud se tanec nepovažuje za rutinu a drill, pouze technickou průpravu, ale pokud je naopak vnímán daleko šířeji a do hloubky, pak naprosto kdykoli. Jako prostředek tvorby, sebepoznání, seberozvíjení, kdykoli. Bytostnou potřebu sebevnímání, být sám se sebou, propojení s tělem, s myšlenkami, s emocemi, to má každý člověk. Tanec je ideálním prostředkem toto rozvíjet.

Působil jste v divadlech a tanečních skupinách v zahraničí, v Norsku, Skotsku, Itálii. Vnímáte rozdíly v práci s tancem?

Psychosomatiku jsem se učil na severu, studoval jsem ve Švédsku, a pak jsem zůstal v Norsku. Sever je hodně zaměřený na zdraví. Například švédská gymnastika má obrovské jméno ve světě a vůbec celý přístup k životu skrze zdravotní úhel pohledu je hrozně silný. Všechno se točilo kolem zdraví a správného fungování a uplatňování

kineziologických principů. To se týká samozřejmě stravy, životního prostředí, ve společnosti to prorůstá do všech sfér. Současný tanec je záležitost řekl bych globální. Nejde moc poznat, odkud který člověk pochází, tolik se do tance kultura nepromítá. V konkrétních zemích se do tance ale promítá absence školství v oboru. Třeba Itálie nemá školu na současný tanec a na tanci je to velmi poznat. Naproti tomu je v Itálii velmi za-

stoupena klasická taneční technika. Spíš je tedy vidět, jaká země rozvíjí jaký druh umění, což vytváří infrastrukturu a dává to příležitost lidem se v oboru vzdělávat a prosadit se v rámci mezinárodních platform.

Jak si v tomto srovnání stojí česká škola?

Máme historii oboru pouze kolem dvaceti let, protože obor za minulého režimu nebyl podporován a rozvíjen, naopak byl zakázán. Lidé, kteří tu na poli současného tance pracovali, působili v rámci undergroundu, schovávali se pod různé organizace a jiné názvy, tancovalo se tajně. Vzhledem k tomu a k faktu, že škola u nás byla založena až v roce 1992, kdy už to umožnila politická situace, si, myslím, nestojíme špatně. Není tu vybudovaná infrastruktura, není tu odpovídající podpora, kterou by současný tanec mohl mít a za těchto okolností si myslím, že si v mezinárodním srovnání stojíme dobře. Mnoho lidí dostalo mezinárodní ocenění, pozvání do ciziny, české soubory cestují, zvou je na festivaly a dostávají ocenění i v zahraničí. V rámci situace je to dost dobré.

Petra Jirásková

KAUZA JÍDELNA: KAM NA OBĚD?

Opakované stížnosti, hrubá nespokojenost, sedmdesát podpisů na petici. Výsledek? Jídelní stan za Radnicí v polovině JH skončil. Seminaristé dostali zpět peníze a od čtvrtka se stravují po vlastní ose. Organizátoři festivalu dohodli primárně tři místa: občerstvovna v „čapkárně“ rozšíří nabídku hotovek (každý den je bude možné „předobjednat“), Stovka má po 13:00 odbavit více strážníků než dosud a stánek na náměstí (prase, halušky, nudle, kuřata) otevře dříve než obvykle. Nasytit dvě stovky hladovců každopádně nebude snadné. Očekávejte delší čekací doby a fronty – což se zřejmě dotkne i dalších restaurací. Buďte mazaní a nechoďte na jídlo v čase, kdy se dá čekat největší nával. A pozor: pokud budete chtít vracet vstupenky nebo jinak obcovat s organizačním štábem, najdete jeho příslušníky v době oběda před kavárnou Pod křídly anděla nebo v „čapkárně“.

Kauza má i další dohry. Naše redakce dostala od provozovatele jídelního stanu Michala Šafáře tuto SMS: „Dobry den, zadam o tel. kontakt na vydavatele zpravodaje, na uvedeny clanek se bude moje firma pravne branit, uvedena fotka a dalsi napsane neni podlozene jediny doložitelnym dukazem ve forme gramaze ci nedodržene normy stravovani, dekuji Ing Safar.“ Přesto jsme mu nabídli prostor k vyjádření, do uzávěrky ale nic nedodal. Po naší urgenci slíbil, že text pošle během čtvrtka.

das

ZÁŽITKY Z FRONTY

Když jsme přišli do bílého stanu, bylo ticho po bouři. Nad bojištěm se vznášel klid a mír. Fronta skončila. U stolů sedělo pár posledních veteránů, kteří dojížděli poslední obědy. Nechali se slyšet, že to bylo to nejlepší, co pod bílým stanem jedli. Jídelna zřejmě pocítila ke strážníkům citový vztah a rozhodla se s nimi rozloučit v dobrém. Je po boji, nastává klid a mír a my děkujeme jídelně za všechny normostrany, které nám poskytla naplnit. Bude se nám stýskat. Přece jen jsi nám, holka, přirostla k srdci. Jídelna je mrtva, ať žije jídelna. Fronta se totiž jen přesunula do středozemí a roztříštila. Situaci i nadále sledujeme.

Honza Mrázek, Vít Malota

K MEZINÁRODNÍ ÚČASTI NA JH

Chci reagovat na článek Petry Jiráskové nazvaný Mezinárodní dramaturgie je nahý. Napřed si shrňme některá fakta. Jiráskův Hronov není podle svého statutu mezinárodním festivalem, neboť v takovém případě by musel své prostory otevřít zahraničním souborům dokořán. To současné propozice JH ani nedovolují, neboť dávají k dispozici pouze dvě místa v programu, z nichž jedno by pokud možno mělo být slovenská inscenace. Dramaturgie, rače prominout, se ze dvou inscenací skládá docela obtížně. Zapomeňte také, že Hronov je snad místo zaslíbené, kam každý rád pojede, a to uprostřed léta. Jó takový festival v Praze, to je jiná káva.

Nicméně České středisko AITA/IATA se přesto snaží dostat do Hronova zajímavé inscenace. Může zvolit v zásadě dvě cesty. Buď vybrat něco ze zahraničních festivalů (každý rok je alespoň jeden) nebo dát nabídku a hlaste se. Slovenská inscenace se vybírá ze Scénické žatvy Martin (buď oceněná Cenou za tvorivý čin roka nebo jiná). Takže jde o druhé místo. Tady jsme v posledních letech mohli vidět inscenace z Finska, Dánska, Ruska, Německa, Litvy, které vesměs byly vybrány na světový festival amatérského divadla jednou za dva roky někde (v loňském roce v Belgii s účastí českého Zmrazovače) nebo jednou za čtyři roky v Monaku (příští rok, do boje chceme poslat dvě inscenace z letošního JH – podmínky: do deseti osob, celková délka devadesát minut, anglický překlad scénáře). Cesta veřejné inzerce se příliš neosvědčila, neboť se nabízely studentské kolektivy, které formou tábora putují po Evropě a nic zajímavého by nepřinesly. Lze koupit zajíce v pytli a spolehnout se na štěstí, že to špatně nedopadne. Takže

cesta výběru z loňského světového festivalu znamenala oslovit tři zajímavé soubory:

- britský s inscenací z větší části pracující s nonverbálními prostředky (téma festivalu byla válka) na námětu hledání místa ve světě čtyř rozdílných postav, do jejichž osudu zasáhla válka

- dánský s inscenací o obtížném soužití většinové společnosti s uprchlíky před válkou

- irský s dramatizací románu, který pracuje s tématem Severního Irsku a jeho touhy po vymanění z britského království

Všechny tři by se daly hrát v industriálním prostoru. Výsledek? Britové ani Dáni nereagovali (soukromá informace, zejména Britové dostali tolik nabídek, že si mohli vybrat, a Hronov to nebyl), Irové v říjnu loňského roku kývli, aby svou účast v dubnu letošního roku zrušili. Pak nastala zběsilá honička po náhradním řešení. Chtěli jsme pozvat jinou německou inscenaci, a pak nám trn z paty vytrhl Vašek Špirit, který nabídl dvě věci, sáhl jsme po Shakespeareovi v naději, že text známe a tudíž snadněji slovu porozumíme. I tak na to řada lidí nešla, neboť je odradila němčina.

Já si umím představit Hronov, který uvede pět až osm zahraničních kousků, které budou vybrány z nabídky minimálně dvaceti inscenací. Pak samozřejmě kromě oněch dvou zmiňovaných cest, využijeme anonci na webu AITA/IATA, oslovíme partnerské organizace minimálně v Evropě a můžeme kromě hlavního programu řadu z nich zařadit i do doplňkového tak, aby Hronov opravdu žil divadlem a nemusel si vypomáhat hudebními festivaly.

Lenka Lážňovská

PC Z PRVNÍ RUKY

Víte, jak vypadá ženské přirození po souložení? A víte, co si myslela jistá přední česká režisérka, když poprvé v životě spatřila pornočapšopis? To první je nechutný a divný vtíp, který vyprávěl Petr Christov, to druhé veselá a taky trochu choullostivá historka Aleny Zemančkové. K obojímu je inspirovala Ušubraná – a o obojí jste se připravili, pokud jste nenavštívili včerejší Problémový club. Neudělejte tutéž chybu podruhé a vydejte se ve dvě hodiny odpolední k nám – nově můžete dokonce ke Kalinovu domu sledovat červené šípky. Jo, a změřil jsem to na mapě, je to z náměstí 392 metrů. Žádná dálka, uznejte.

Michal Zahálka



Věba



„ZLOČINU“ JSEM SE BÁLA

ROZHOVOR

Rozhovor s režisérkou Marií Brtkovou - Trunečkovou

Máte velmi početný soubor. Všichni jsou z Vysokého?

Kdepak. V souboru účinkují i lidé odjinud. V kapele máme například muzikanty z Tanvaldu a ze Semil. Část účinkujících tedy dojíždí. Počátky divadla ve Vysokém nad Jizerou se ovšem datují již před dvě stě třiceti lety.

Traduje se, že v každé domácnosti u vás je nějaký ochotník...

Ve spolku je cca 120 členů a Vysoké nad Jizerou má 900 obyvatel. Někdy jsou tedy členy divadelního spolku celé rodiny.

Na letošním Jiráskově Hronově jste jako poděkování za dlouholeté služby ochotnickému divadlu získali cenu Pavla Dostála...

Velmi si jí ceníme. Ani ne tak z finančního úhlu pohledu získaných patnácti tisíc, což je pochopitelně velmi příjemná částka, jako spíše pro symboliku této ceny. Listina, dokazující, že jsme cenu získali, má pro nás větší cenu než peníze.

Zločin v Posázavském Pacifiku jste premiérovali o Velikonocích roku 2014. O jak úspěšnou hru se jedná?

Dá se říci, že docela slavíme úspěchy. Před touto hrou jsme uváděli Malované na skle. Šlo o hru, kterou herci žili pět let. „Zločinu“ jsem se bála. Šlo o odlišné téma. Na druhou stranu jsem měla pocit, že členové našeho spolku po něčem podobném – lehčím – prahnou. Hrají to představení a lidem se líbí. Jde o příjemné představení na obě strany. Ke dnešnímu dni má představení okolo třiceti repríz.

Hrajete téma trampingu. Chodí někdo ze souboru na vandry?

Ne. Na podobné téma jsem měla rozhovor s autorem hry, panem Havelkou. Ani on není tramp. Napsal ji, protože měl pocit, že by to bylo dobré. A stejně tak tomu je i z naší strany. V souboru je nás mnoho, kteří považují termín sport za neslušné slovo. A podobné je to i s trampem. Hra má příjemnou atmosféru, jsou v ní báječné figury, výborná muzika a vejde se do ní hodně lidí. Díky tomu bylo možné představení nastavit na náš spolek.



Máte vlastní divadelní orchestr. Používáte jej ve všech hrách?

Chtěla bych moc poděkovat za nastudování hudby Adamu Bartoňovi. Hudební složka představení je tak kvalitní především jeho zásluhou. Máme stále stejný orchestr pro všechna představení. Občas je tam někdo navíc nebo někdo ubude.

A na čem pracujete v současné době?

Ted' hrajeme Holky z kalendáře současného anglického autora Tima Firtha. Řekla jsem si, že dámy, které jsou poněkud ve věku, jako sestry Havlasovy a další, si také zaslouží svoje krásné role. V posledních představeních dělaly vlastně ostatním hercům pouze křoví. Mám pocit, že se jim to velmi dobře podařilo.

Jan Švácha





MILÍ VYSOČÁCI

RECENZE

Milí Vysočáci, není to tak dávno, co jsem obdivoval, jak veškeré vaše konání – na jevišti i mimo jeviště – je doslova prosáknuto jakousi vrostlostí do vaší mentality, která patří vašemu životu, vašemu kraji, vaší přírodě i dávným předkům. Ostatně – psal jsem o tom v prvním čísle tohoto Zpravodaje. Dnes – bohužel – mám pocit, že tato vaše jedinečnost narazila v inscenaci, již jsem viděl ve středu 3. srpna v 16:30 na poetiku, která vám vůbec, ale vůbec nevyhovuje. A to přesto, že jste opět sáhli po druhu divadla, v němž už nějaký čas dosahujete úspěšných výsledků – totiž po divadle, které „mluví, zpívá a tančí“. Jenže ten Zločin v Posázavském Pacifiku je předlohou značně ošidnou; staví

totiž výrazně na několika známých a kdysi velmi oblíbených konvencích životního stylu, které zpracovává jako východisko svého scénického tvaru. Především je to samozřejmě tramping. Na počátku padesátých let jsem o víkendech objížděl Posázavským expresem zbytky trampských osad, abych tam hrál turnaje ve volejbalovém deblu a hlavně v nohejbalu. Nebyl jsem tramp, byl mně ten životní styl dost nepochopitelný a často i – nezapírám – k smíchu. Ale byl to jistý řád diktující chování, zvyklosti, obyčeje a jakési mravy. A bez vybudování tohoto zázemí se prostě vámi zvolená hra hrát nedá. Její příběh je totiž slaboučký a navíc: situace jsou poznamenány další konvencí. A to

je prvorepublikový film a jeho svět; nebo lépe: svět prvorepublikového filmového braku, jenž měl svá pravidla, jak dosáhnout úspěchu, i pravidla pro společenské chování. Tohle všechno tvoří podhoubí, z něhož roste divadelnost Zločinu v Posázavském Pacifiku, vyžadující lehkou nadsázku, jakousi předstíranou a přitom ironizovanou eleganci, jemnou parodičnost. Abych to všechno trochu názorně přiblížil, tak připomenu film Pytlákova schovanka. Samozřejmě, že Zločin v Posázavském Pacifiku není Pytlákova schovanka, ale způsob, jak by se měla utvářet scéničnost, je v tomto divadle tomuto filmu podobný. Svým způsobem to platí i o písničkách. V orchestru vám to šlape, ale ve zpěvu už méně; třeba sound dámského kvarteta sester Havlasových by se měl blížit všem těm kdysi tak oblíbeným malým dámským pěveckým kolektivům existujícím v jisté etapě začínající swingové éry.

Takže – moji milí Vysočáci – já si opravdu myslím, že tohle všechno, co se mně zdá nezbytné k tomu, aby Zločin v Posázavském Pacifiku byl dobrou inscenací, narazilo na to, co je vašemu souboru vlastní a dělá jej takovým, jakým je. Nepochybuji, že doma máte své diváky, u nichž tahle inscenace uspěje, a budete ji pro ně předvádět. Mohl bych zajisté také uvažovat, zda vás přece jen nezaskočil do nějaké míry prostor Jiráskova divadla. Ale nemohu si pomoci: v kontextu JH má tato inscenace určité slabiny, které sice dovolují, aby jednotlivé vtipy a žerty šly přes rampu a rozesmávaly, ale brání, aby stejně působil celek.

Jan Čisář

pacifik bomboštrůzní
unavující špatnozpěv
pomalé boubelky
těžkopádné roztomilé
hudba prostoduché sykavky
zpěv chaotické
pěkné kovboj



S IRONIÍ A SENTIMENTEM CESTOU ČESKÉHO TRAMPINGU

RECENZE

Zločin v Posázavském Pacifiku by se dal nazvat lehce ironickou poctou českému trampingu, a úsměvným náhledem na počátky zvukového filmu u nás. Oba tyto fenomény jsou zde poté propojeny milostným příběhem Luízy, dívky ze zámožné továrnické rodiny, jež se na rok vydá do trampské osady Ontario, kde se má naučit, co je to opravdový život. Postupně se k tomu propracuje, a dokonce v těchto odlehlých končinách nachází i velkou lásku. Tato „story“ může na první pohled znít jako z červené knihovny. Díky množství gagů, nadhledu, jasně čitelnému kvůli vygradovanému sentimentu, a rozverným tramským a prvorepublikovým písním, se ale jedná o hudební retro komedii, jež baví především svým inteligentním humorem. Zločin v Posázavském Pacifiku je dílem tvůrčího tandemu, který tvoří herec, hudebník a režisér Ondřej Havelka společně se scénáristou a japanologem Martinem Vačkářem. A právě s tímto jejich ryze autorským dílem se na letošním Jiráskově Hronově představili herci z DS Krakonoš z Vysokého nad Jizerou.

Energie, živelnost a totální zapálení pro celou věc. Těmito slovy by se dalo krátce

shrnout samotné představení jizerských ochotníků, kterých se během něj na jevišti vystřídalo více jak dvacet. Velkým plusem byla také přítomnost orchestru, který kromě naživo hraných písní, tvořil i veškeré další šumy a ruchy, s nimiž se v představení pracovalo. Vždy se tak dělo v přesné souhře s hereckou akcí. Kromě toho se ukázalo, že DS Krakonoš se může pochlubit pěvecky výborně vybavenými členy, z nichž především díky pohybové, ale i mimické a gestické stylizaci prvorepublikových zpěváků, vynikal Sbor sester Havlasových. Všechny dámy z tohoto kvartetu působily na jevišti náležitě elegantně, šarmantně, a jejich projev zároveň nepostrádal jakousi jiskrnost.

Zločin v Posázavském Pacifiku krkonošského souboru byl představením, které přesně naplnilo daný žánr. Velmi precizně odzpívané písně, přesné načasování jednotlivých gagů, ale také herecký projev všech účinkujících, kteří se i přes sentimentální ladění celé komedie, neuchylovali ke zbytečnému pitvoření a přehrávání. Díky tomu i přes dvě hodiny dlouhé představení uteklo jak ta voda v trampy obléhané řece Sázavě.

Tereza Šafářová



Zaujalo mě, že ten „Američan“ měl problém říct třeba: „Dobrý den“, ale vůbec mu nedělalo problém říct: „Máš moc krásnou řeč.“ Ř mu nedělalo problém – je to jen taková blbost, ale mě to zaujalo. Ale jinak bych řekla, že to bylo strašně složité na to, jak to mohlo být jednoduché.

Terezička Kozička

Mně teda iritoval počet přestaveb, byly rušivé, zbytečné. Jinak to bylo strašně zdouhavé, ale snažili jsme se na tom najít něco dobrého. Ta muzika to vždycky rozesvižnila.

Anetinka Květinka

Jako by se to snažili dělat jako film, ale v divadle to tak prostě nepůsobí. Připadalo mi to těžkopádné, ti herci to hrozně tahali.

Míša

Nejvíce mě na tom bavilo, jak se bavili lidé okolo mě. Mě to nebavilo – takové prvoplánové vtipy. Bylo hezké, že tam měli fakt dobrou kapelu, i když zpívali falešně. Odešla jsem před přestávkou.

Terka Jelínková

Mně se líbí všechna představení, já bych se dokázala dívat na všechno.

Adéla

Viděl jsem lepší, ale bylo to dobré.

Marek

INZERCE

● Pokud jste našli mobil, prosím, odezdejte ho buď do semináře V nebo do Informačního centra. Pokud tak učiníte, jedna mladá slečna bude mít o jednu hezkou vzpomínku na letošní JH navíc - a jen díky vám. A to se přeci vyplatí.

● Ve dnech 23.-25. září 2016 proběhne v Ústí nad Orlicí Středoškolský improslet. Tam nemůžeš chybět! Info o dílnách najdete na facebookové stránce Středoškolský improslet nebo u Lenky Hulákové (hulakova@nipos-mk.cz).



KVÍDO HUGO V/2 MI SKOČIL POD TRAMVAJ

ROZHOVOR

Rozhovor s režisérem Ludkem Horkým.

S předlohou jsi přišel ty?

Tuhle divadelní hru od Martina McDonagha jsem vybral skutečně já v rámci sestavování dramaturgického plánu pro soubor. Abych to upřesnil, tak divadelní soubor HROBESO je součástí velkého divadelního souboru Ty-já-tr. Ten má přes 270 členů, převážně dětí. Zaměřuje se na dramatickou výchovu a dětské divadlo. A má i starší skupiny odrostlíků. Tyhle "hrobesáky" jsem začal vést, když jim bylo v průměru 12 let ve školním roce 1996/97. Ještě pořád je v souboru sedm zakládajících členů. A musím přemýšlet, abychom byli všichni zaměstnaní, aby nám to něco říkalo a aby to říkalo něco i divákům. A tak když jsme si společně s kolegy Jirkou Panznerem a Lucií Valenovou, kteří se mnou soubor vedou, když jsme si říkali co dál, padlo to na Poručíka z Inishmoru.

A šel jsi přímo po Martinu McDonaghovi?

Šel. Ale s tím autorem to mám trochu složitější. Pokud by šlo o něco, co by se dalo nazvat coolness dramatikou, tak to není můj šálek čaje. Ne v pozici diváka, natož režiséra, který by si s tím věděl rady. Věci jako explicitní násilí, sexuální scény, vulgarismy až tak na divadle nevyhledávám. Zvláště pokud je to bezúčelné. Ale Poručík z Inishmoru je jiný případ. Je to vlastně do jisté míry parodie. Myslím, že se hra vysmívá především bezúčelnému násilí. A to je čím dál tím silnější a aktuálnější téma. Navíc je výsostně ironická a sarkastická. Ironie a sarkasmus jsou takové kmenové buňky souboru HROBESO.

Myslíš, že autor tedy jakýmsi způsobem reaguje sám na sebe?

Domnívám se, že do určité míry jo. I když si myslím, že zrovna jeho dílo by patřilo k těm, kde se s jednotlivými motivy pracuje bezúčelně. Ale jo. Do jisté míry paroduje sám sebe. Je to tu dovedené ad absurdum.

Vysmívá se tedy moderní popkultuře explicitního násilí?

To bych úplně neřekl. Nevysmívá se to popkultuře, jak se násilí objevuje v uměleckých dílech a vlastně všude. Vysmívá

se násilí jako takovému. To nemá s popkulturou až tak společného. Vysmívá se lidem, kteří bezdůvodně ubližují proto, aby na něco upozornili, aby konali násilí. Tady je násilí na příkladu teroristické organizace, což v dnešní době hodně rezonuje. Ale obecně vzato se bavíme o násilí všeho druhu. Násilí dovedené skutečně ad absurdum, směřem k násilí na zvířátkách, kdy jedna půlka teroristů má ráda kočky a druhá pejsky. Takhle to zní jako trapná anekdota, ale jakmile se dozvíme, proč je kdo mučený, proč nejdou bomby do kasáren, ale do MacDonaldů, ve skutečnosti trochu odkrýváme, jak trapné a zbytečné násilí je. S takovouhle hyperbolou se násilí ukazuje jako směšné. Bohužel v životě to tak směšné není.



Hudba použitá v představení je poměrně kontroverzní...

Za to taky můžu já. Kolem hudby byl největší konflikt v rámci procesu tvorby uvnitř tvůrčího kolektivu. Dlouho jsem měl vybranou svižnou ilustrativní irskou muziku, která by subjektivní dojem trvání přestaveb urychlovala a jistě by fungovala velice účelně. Ale protože trpím určitou obsesí ohledně nejhorších kusů české populární hudby, a protože díky tomu znám celou řadu textů, které jsou o kočičkách, zařadil jsem tak (omlouvám se tvůrcům mutikálu Cats, ale v podání Hanky Zagorové jde přeci jen o něco jiného) něco, co koresponduje s tématem terorismu, protože jde o hudební terorismus.

Zabil bys Prčíka?

Nezabil! Já jsem měkkej. A navíc mám výčitky, protože jsem zahubil už celou řadu domácích zvířátek, zejména rybiček. Moje první rybička, kterou jsem dostal od souboru a která se jmenovala Kvído Hugo V., zahynula něšťastně, když jsem v zimě odjel na hory. A Kvído Hugo V/2 mi zase skočil pod tramvaj. Zní to dost bizarně, ale tehdy jsem nesl akvário v příruční papírové tašce. Přebíhal jsem s ním přes Strossmayerovo náměstí a už na mě zvonila tramvaj šestadvacítka a já cítil, jak se ucha té tašky trhá. V poslední chvíli jsem akvário zachytil. Vůbec nic se nerozbilo, celý interiér s výzdobou v pořádku. Jenom chyběl Kvído Hugo V/2. A protože na dlažbě jsem ho nenašel, tak jediná možnost byla, že spadl přímo do kolejničky a nechal se vláčet šestadvacátkou směrem na Bílou horu.

Vít Malota



DOBRÁ ČINOHRA

RECENZE

Dobrá činohra evropského typu je koncem všdycky modelem lidského jednání. Už staří Řekové v okamžiku, kdy se jejich divadlo začalo zabývat záležitostmi lidí, na to vymysleli drama a dramatickou situaci. A nakonec se dobrá činohra urodí vždycky, když tato dramatická situace vytvoří předpoklady pro model jednání v jistých okolnostech a vznikne tak příležitost pro herectví jako zpodobení lidí. Martin McDonagh v Poručíku z Inishmoru takové

předpoklady pro dobrou činohru vytvořil a inscenace DS Ty-já-tr/HROBESO ji využila. Mohl bych jistě na základě tohoto textu rozvíjet nejrůznější úvahy a nahlížet tuto inscenaci z mnoha stran. Ale budu se zcela záměrně držet právě jen a jen toho pojmu z titulu této recenze. Činohra to nemá dnes lehké; upřímně řečeno: můžeme ji potkat nejspíše v komediálním žánru nebo ve velmi malých představeních, kde si pár herců dopřává potěšení z hraní. Jinak jako by exis-

tovala hluboká nedůvěra k tomu, že činohra svými principy může ještě zachytit zásadní děje a vyslovit se ke stavu světa. McDonaghův text je pravda o tom, že někdo způsobil smrt kocoura, jehož pánem a majitelem i přítelem byl irský terorista. A tak se rozběhne zabíjení, neboť tato smrt musí být pomstěna. A najednou je tu model šíleného světa, v němž lidský život neznámá nic, zato však ideje – často nesmyslné, absurdní – hodně, ne-li nejvíc. McDonagh ovšem navazuje na irskou tradiční polohu dramatiky, jejíž humor je krutý, syrový, nemilosrdný a inverzní prostě proto, že tak může vyprávět o zběsile nepochopitelném jednání lidí. Režisér Luděk Horký si je vědom této kvality irského humoru a proto celou inscenaci vede v ambivalentní, dvojaké rovině. To zabíjení je sice brutální, ale celistvý model situace současně předvádí právě ty maličké, naprosto pitomé a proto směšné důvody, jež k němu vedou. Takže situace je jak děsivá, tak vzbuzuje smích. A přesně tohle herci hrají. Možná v tom středním představení od 20:00 přidali na hlas trochu víc, než bylo potřeba, takže jim občas bylo málo rozumět a hlavně: neměli už možnost pro kontrast, jenž by tuhle rasanci nasvítit odjinud. Ale to je pro mne jen drobná kosmetická vada. Jinak jsem znovu s potěšením viděl dobrou činohru, která herecko-režijně na motivech a tématech budovala dramatickou situaci jako základ scénického tvaru.

Jan Čisář

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

sranda skvělé nejúžasnější
spánek prcíík brutus
černo humor jedno
McDonagh humor spjatost
kočičky krásné násilí
chudák Irsko



Zatím to nejlepší, co jsem tady viděla, mělo to šmrnc, dynamiku, gradovalo to a všichni byli přirození, úplně jsem zapomněla, že jsem v divadle.

Kristýna Šrámková

Jsem ráda, že je tady konečně něco, kde je takovej dobrej černej humor. Celej život na to čekám.

Magdalena Šváchová

Ze začátku jsem myslela, že to bude hrozná blbost, protože to vypadalo tak nějak rozlitaně, ale na konci to do sebe všechno zapadlo. Mělo to hlavu a patu.

Bára Procházková

Já netušila, že je tolik skvělých písní o kočkách.

Eva Spoustová

Myslím, že McDonagh má specifický humor a je moc těžké ho udělat. Řekl bych, že oni se toho zhostili velmi dobře. A dokázali tu tříhodinovou hru hezky seškrtat na pěkné devadesátiminutové představení, který sem určitě patří.

Tomáš Havlínek

Mám rád černý humor i nadsázku. Baval jsem se, soubor mám rád a myslím, že se bavil každý, komu nevadí cynismus.

Portugal

Jsem velký milovník koček, takže se mě to osobně dotklo. Osobně bych jednala stejně, kdyby někdo ublížil mé kočičce. Akorát moje kočička už umřela. Když zebrała o snídani. Myslím, že tak ve druhé třetině se to krásně rozjelo a mělo to hezké nožičky. A moc jsem se pobavila.

Terka Pachtová

Věřila jsem, že to je pravda, protože jezdím do Kalábrie, kde je mafie, a tam to tak je – pán, který byl velitel mafie, řekl, že by nikdy nezabil psa. Ale lidí zabil hodně.

Renata Vordová



KOČIČÍ HRA

RECENZE

Než jsem jel na Hronov, zvažoval jsem, že bych si vzal kolo. Nakonec jsem ho nechal doma a jsem dost rád, kdo ví, jak by to dopadlo. Cestou k Sokolovně na Poručíka z Inishmoru mi přeběhla přes cestu černá kočka. Do výchozí situace McDonaghovy hry jsem se tak vpravil vcelku bez potíží – a velice slušně se pobavil.

Je k tomu v první řadě dobrý materiál: z McDonaghových her je to dost možná nejčistší žánrovka, komické situace a zvraty se tu vrší ve velkém tempu, mrtvolek a mrtvol přibývá a humor je neodolatelně černý. (Na okraj: docela by mě zajímalo, jak se k Poručíkovi postaví ti, kteří se ušklibli nad Dokonalou svatbou, mechanika těch dvou textů je v čemsi hodně podobná.)

V inscenaci Luďka Horkého se povedlo na-

jít vcelku přesnou míru stylizace – postavy, byť hrané s lehkou nadsázkou, mají nějakou lidskou uvěřitelnost, jednají logicky v dané situaci, a přes jistou (ba mnohdy značnou) výstřednost jejich charakterů nesklouzávají ke zbytečné grotesce. Zejména představiteli Padraca Radku Šedivému se obdivuhodně daří exponovat až filmově parodické drsnáctví, ale zároveň zachovat určité ukotvení, nadto velice dobře pracuje s prudkými výrazovými střihy a timingem.

V představení pro skupinu B1 se mi jen zdálo, že zpočátku lehce chybí tempo a napětí – po chvíli se ale dostavilo v plné míře. A i kdyby se něco někdy náhodou trochu nevedlo, jistě to hudební dramaturg, který je v tom nejlepším možném slova smyslu prásák. Díky za to.

Michal Zahálka



VŠECHNY LOUTKY JSOU DOBRÉ



Neboť jsem dorazil na seminář Marka Bečky L jako Loutkové divadlo ve fázi, kdy se jedná především o zpracovávání materiálů a přípravu závěrečných výstupů, řekl jsem si, že by bylo zbytečné popsat celou stránku o tom, že někdo něco tvoří, a že nejlepší bude jít přímo ke zdroji, tedy za lektorem, a vyzpovídat jej. Tak tedy rozhovor o loutce, o krizi loutkářství a o tom, kam celý seminář vlastně směřuje.

Čím je pro tebe loutka?

Loutka je pojem, který obsahuje víc věcí. Jednak je to často krásný předmět, někdy historicky cenný. Zároveň po "Švankmajerovsku" je to objekt, se kterým něco předvádím, hraju, a který v sobě má obtisknutou svou osobní historii. A také je to věc, kterou se žívím. Takže když se řekne loutka, je to pro mě mix pocitů.

Zmínil jsi Jana Švankmajera. Myslíš, že znamená zlom v české loutkářské tvorbě?

Určitě! Třeba pro Buchty a loutky (soubor, ve kterém Marek působí od roku 1991 – pozn. red.) byl jedním z důležitých inspiračních zdrojů. Zároveň ho vidím odděleně, jako filmaře. Je ale neskutečně důležitou postavou československé loutkářské scény.

S jakým druhem loutky nejraději pracuješ?

S Buchtama loutkama jsme sice mix všeho možného, ale hlavně hrajeme s marionetama. To vychází i z české tradice, marioneta je totiž tradiční česká loutka. Ale zároveň je mi to jedno. Používám různé druhy. Často hrajeme s manekýnami, maňásci jsou super... Všechny loutky jsou dobré.

V čem je největší výhoda loutky, co se týče sdělnosti tématu, a v čem zase nevýhoda?

Tohle je hrozně zrádné, protože je to úplně jedno. To je jako by ses zeptal, v čem je výhoda, že se v opěře zpívá. A je jasné, že to má nějaká omezení. Loutka nemá mimiku (a když, tak hodně primitivní, která nemůže imitovat člověka). Zároveň je velmi úzce zaměřená, ale v tom svém dokonalá. Kámen hraje kámen, jak by to nesvedl žádný živý herec. Zároveň se ale neumí přeměnit v nic

jiného. A tohle srovnávání... V čem je balet zábavnější? Je to prostě jiný druh divadla, jiný výrazový prostředek.

Může loutka podpořit téma, nebo být klíčem k přečtení tématu?

To je taky o hromadném úprku od loutkového divadla. V devadesátých letech se totiž řeklo, že loutka může být přítomná jen v případě, že má smysl. To mi přijde jako úplná kravina. Já jsem loutkář a hraju loutkové divadlo. To je jako kdybych řekl, že zpívat se v opeře může jenom, když to má smysl. Ale u opery by to nikoho nenapadlo. To bude asi tím, že loutkové divadlo není tak vyhraněné. A pohybové divadlo taky člověk nedělá proto, že se v tu určitou chvíli nemůže vyjádřit jinak než pohybem. S tímhle vůbec nesouhlasím. Loutkové divadlo se hraje proto, že je loutkové divadlo, a ne, abych hledal speciální témata. Je jasné, že se na něco víc hodí. Například v baletu nebo pohybovém divadle se určité budou některé témata, či emoce vyjadřovat snáze, než ráció, než psychologická drobnokresba. Loutkové divadlo hraju proto, že jsem loutkář.

Mluvil jsi o útěku od loutkářství. Stále ještě probíhá?

Je to takové kyvadlo. Komunisté brali loutkové divadlo jako apolitické, nebo divadlo pro děti (stejně jako animovaný film), proto jsme byli na světové úrovni. Teď se to vrací asi do relativního normálu. V západní Evropě je běžné, že je loutkové divadlo menšinový žánr. Vlastně tam ani v takové míře neexistují velká statutární divadla, která by se věnovala čistě tomuhle žánru.

A teď už přímo k semináři. Čemu se na něm věnujete?

Věnujeme se loutkovému divadlu, které používá filmové postupy. My můžeme totiž, na rozdíl od činoherního divadla, mnohem snáze vzít normální postavu (loutku) a pomocí opony dělat střihy. Máme záběr na loutku. Pak zavřu oponu (což je střih), a když ji zase otevřu, je tam obličej postavy, pak zase střih a je tam jen oko postavy a v něm slza, pak můžu zase oddálit, a zase, a zase...

Pracují skupinky s konkrétními náměty?

Ani jeden z nich jsem nepřinesl já. První dva dny jsme je probírali se seminaristy a hledali. Jde o tři různorodé náměty. První je velmi autorská hříčka o alternativní historii, druhý je na motivy básně Svatební košile od K. J. Erbena a třetí zase autorská věc.

Co je to nejdůležitější, co bys chtěl seminaristům předat?

To, že loutkové divadlo se hraje skrze materiál, a že člověk musí do materiálu vložit svoje ego. U činohry je to tak, že i když herec oddaně slouží celku, stejně musí své ego určitým způsobem prodávat. Loutkové divadlo díky tomu mohou hrát i stydliví introverti. Schovávají se za loutky.

A cíl, kam bys chtěl seminář dovést?

Cesta je cíl. Myslím, že pro ně je důležité v sobotu něco předvést. Uvidíme, jestli to bude prezentovatelné pro veřejnost, nebo nebude. Ale mě je tohle úplně jedno. Vlastně se i zajímám, jestli nechtějí vědět něco o loutkách a divadle, tak občas se někdo zeptá. Taky si povídáme o divadlech, která jsme viděli. Je to seminář, ve kterém probereme všechno. Ti lidi mě zajímají jako lidi. Nejde jen o to, že je chci naučit konkrétní dovednost. A myslím si, že takhle je to mnohem podstatnější. Vždyť to všichni dělají z lásky. Amatér je člověk, který miluje.

Vít Malota

JE DŮLEŽITÉ OBHÁJIT SI LEGITIMITU DRAMATIZACE



Rozhovor s lektorkou semináře Dvouletý kurz dramatizace Kateřinou Menclerovou.

Na JH začal dvouletý kurz dramatizace. Co vedlo k tomu, že je kurz dvouletý?

Především bych chtěla říct, že koncepce semináře není z mojí hlavy, a proto můžu říct, že je to koncepce dobrá. Umožňuje nahlédnout na dramatizaci ze spousty úhlů a hlavně dává seminaristům možnost, aby si prakticky zkusili vypracovat text a zpracovali jej do dramatického tvaru. Aby si proces vyzkoušeli na vlastní kůži, delší čas se textem zabývali a dotáhli dramatizaci do konce. To samozřejmě není možné podstoupit za týden tady na Hronově. Dvouletý kurz je proto výhodný. Nyní probereme se seminaristy základ, já se jim pokusím dát nějaká doporučení, nástroje, trochu je navést. Oni toho pak budou moci prakticky využít, navíc na látce, kterou si sami vyberou.

Co seminaristy čeká?

My se nyní společně podíváme na látku, kterou jsem vybrala já, což je Fuksův Spalovač mrtvol. Sice je rozbor ovlivněn mým čtením textu, ale snažím se seminaristy praktickými úkoly dovést k jejich vlastnímu poznání a závěrům. Dále by se mělo pracovat na předloze společně pro všechny seminaristy. Měli by je vést různí lektoři, jeden lektor povede přibližně dva studenty. Společná předloha umožní srovnat svůj výsledek s ostatními. Následně budou mít seminaristé možnost vybrat si látku sami, čímž seminář dojde do fáze, která je nejpřirozenější. Člověk má touhu se něčemu věnovat a někdo další mu dává zpětnou vazbu, což je super věc. Ve hře je možnost, že se podíváme na dramatizaci i ve fázi inscenování. Konkrétní úryvky z dramatizací, které seminaristé napíší, zpracujeme do konkrétních scénických črt, čímž provedeme dramatizaci ve fázi realizace. Po letošním Hronově se ustanoví skupina seminaristů a lektorů, kteří si vytvoří pracovní skupinky. Vybere se společná předloha a každý lektor se bude starat o své dva seminaristy. Se-

minaristé budou lektorům posílat svou práci a budou na ni dostávat připomínky. V zimě bude společné setkání, kde se společná práce položí na stůl, přečte, bude se reagovat, srovnávat. Z toho se vyvodí závěry.

Čemu se věnujete teď na Hronově?

Věnujeme se nyní skoro důsledně pouze jedné předloze, a to především analýze předlohy. Snažila jsem se předat studentům nějaké nástroje, jak k analýze přistupovat, čeho si všímat. Už jsme se dostali do fáze, kdy si seminaristé stanovili vlastní vidění a výklad textu. Každý má nějakou interpretaci textu, hlavní postavy a na základě toho všichni vytvořili strukturu dramatizace, včetně návrhu prostředků, které by k tématu použili, aby bylo srozumitelné, aby vyznělo. V závěrečné fázi bych chtěla, aby provedli dramatizaci alespoň jedné situace, a zároveň si ukážeme různá zpracování látky a budeme srovnávat a všímat si, co je tam jinak, co je stejné.

Co je na procesu dramatizace nejtěžší?

Nejtěžší je asi obhájit si, a to i sám před sebou, proč se předlohou zabývám a proč vlastně látku, která je zpracovaná v nějakém znakovém systému, беру znova do ruky a předělávám ji. V čem je legitimita tohoto kroku. To je klíčová otázka, která bude nad dramatizací vždycky viset, ačkoli je dramatizace naprosto běžná věc. Dále je důležité přijít u každé další předlohy na klíč, jak to, co je ve slovech, překlomit na jeviště. Co nechat ve slovech, k čemu najít jiný jevištní prostředek. Najít si klíč tak, aby mě předloha neutahala, ale zároveň abych ji zároveň ctila. Kdybych ji nectila vůbec, asi nemá smysl, abych se jí věnovala, to je lepší si napsat svůj text nebo si najít jiný, který mi víc vyhovuje. Variovat mezi tím, aby mě předloha úplně neovládla a zároveň se neodpoutat natolik, že předloha už nebude k poznání.

Jaké je složení seminaristů? Co od kurzu čekají, jaké mají zkušenosti?

Motivace seminaristů jsou různorodé. Nějaký věkový rozdíl mezi nimi je, ale ne markantní. Důležité pro mě je, že v přemýšlení o textu, o které mi jde především, jsou na tom všichni podobně, a to dobře. Jsem ráda, že můžeme kurz vést tak, jak to děláme. Měla jsem totiž i nějaké záložní varianty, plánovala jsem se přizpůsobit tomu, co bude na semináři za lidi a co je bude bavit. Moc mě těší, že seminaristé jsou ochotni se do látky hodně ponořit a dojít v práci co nejdál.

Petra Jirásková



PTÁME SE HRONOVÁKŮ: JAKÝ BYL VÁŠ PRVNÍ JIRÁSKŮV HRONOV?



Věra Ansorgová, ubytovatelka

Tehdy jsme se spíš než po divadle koukali po restauracích a podobně. Byli jsme tady tenkrát se spolužačkami za strojírny. Ale nic zásadního si nepamatuji. Byla jsem v podstatě klidná holka. Pamatuji si, že v parku byl stánek a my posedávali okolo něj. Kolem parku jsme se asi motali nejvíc.

Teď dělám třetím rokem pro festival jako brigádnice. Nejdřív jsem měla na starosti internát hotelové školy a již druhým rokem řeším ubytování.

Kdybych se pokusila srovnat své první festivaly se současností, mám pocit, že je na Jiráskově Hronovu méně a méně lidí. Již loni bylo málo hostů. Letos mě překvapilo, že v devět hodin, kdy odjíždím, je ve městě úplně mrtvo. To mně vadí. Přijde mi, že je málo lidí i na náměstí.

saj

GUILTY PLEASURES



*Šeptaná z tem-
ných stránek
deníčků divadel-
ních celebrit*

Jaromír Hruška

(Režiséra a lektora semináře RDR 45+ jsme na JH přistihli na kole v cyklistickém oblečení.) „To je vlastně můj slavný návrat k cyklistice. Dlouhá léta jsem jezdil, ne závodně, ale protože

mě to bavilo. Jezdil jsem rekreačně každý den porci kilometrů, minimálně třiceti. Teď mám zvláštní období, kdy jsem se k tomu chtěl vrátit. V divadle, když se dívám na představení, trýzním si duši. Schválně to porovnávám, když si začnu trýznit tělo, co je silnější, co mě bude bolet víc. Navíc je skvělá věc, že na kole se dobře přemýšlí. Někdy ne - když má člověk před sebou stoupání, je naopak dobré to, že úplně zapomené přemýšlet.“

a Malota se mu vysmáli a Mrázek se styděl a utápěl svůj žal v kofele.

Půlce osazenstva bylo jídlo doneseno záhy - i šéfredaktor, který si dal před nudličkami zelňačku spokojeně baštil a dokonce i nabízel ochutnat ostatním. To ještě nevěděl, co ho čeká.

Udělal totiž zásadní chybu: první kuřecí nudličky přepustil služebně i lidsky mladšímu Malotovi. Zatímco všichni jedli, šéfredaktor a Mrázek na své jídlo stále čekali a ne a ne se dočkat. Na Mrázka mezitím malý chlapec začal házet písek. Pěkně zhurta. Malota, známý ochránce slabších a mistr asertivního jednání, se pustil s asi tříletým chlapcem do diskuse.

Po dvojím upomenutí obsluhy jsme se přeci jen jídla dočkali. Mrázek ovšem dostal halušek podstatně méně, než bylo v první porci. O několik okamžiků později se k němu naklonila Kristýna Šestáková se stížností, že na své halušky půl hodiny čekala, až jí bylo řečeno, že došly. Mrázek si i ve své kocovině uvědomil, že jí zřejmě poslední halušky v restauraci.

Tato hořká pachuč, která zůstává, jen ukazuje, že šlo o legendu ve stravování a dnes již nejde.

Vít Malota, Honza Mrázek

ZÍTRA

PÁTEK 5. 8. 2016

16.30 a 20.00 hodin 95' JD
Mršťa Prsta Kouřim / režie: Martin Drahovzal
W. Skakespeare, M. Drahovzal:
Mnoho povyku pro nic

14.30, 15.30, 17.30, 18.30
a 20.30 hodin 35' SJČ
Vozichet Jablonec nad Nisou
režie: Rudolf Hancvencel
Rudolf Hancvencel na lidové motivy:
V jednom lese, v jednom domku

10.00, 14.30 a 17.30 hodin 75' SOK
Teď nádech a leť Pardubice / režie: David Zelinka
David Zelinka: Slepice není
pták, Ukrajina není cizina

18.30 a 20.00 hodin 50' MYŠ
Buddeto! Plzeň / režie: Michal Ston
Buddeto! Plzeň: Přemnohá dobrodružství,
jakož i hrdinské skutky rytířů nízkého
stolu - útržky eposu

ROCK FEST 2016

16.30 hodin VIVIAN Broumov (rock - pop)
18.00 hodin PEGAS Rtyně v Podkr. (bigboš)
19.30 hodin BIGDOG N. Město n. M. (rock - pop)
21.00 hodin TRAKTOR Hranice (rock)
23.00 hodin KOHOUT PLAŠÍ
SMRT Jablonec n. N. (punk)

23.00 hodin DIALOGY - tanečně vzdělávací
projekt a představení NANOHACH
Jiráskovo divadlo



WIKOV

Hradec Králové
Český rozhlas
70 let s vámi

Restaurace U Pilouse

Do Restaurace u Pilouse se tentokrát vydala téměř celá redakce. Kromě Mrázka a Maloty byla přítomna i Peťa Jirásková a dokonce i sám šéfredaktor. Tento člověk (byť svěží a mladý jako Mladá scéna) už pamatuje řadu Hronovů. A pamatuje i doby, kdy byla Restaurace u Pilouse prohlašována za podnik, kam se chodí na nejlepší jídlo. Částečně z nostalgie a částečně na zapití padlé jídelny jsme se tedy vydali sem.

Netušili jsme ovšem, co nás tu čeká. Restaurace má příjemný interiér, ale my zvolili exteriér, protože interiér byl nabitý až ke stropu. Exteriér strop neměl, ale o poslední místo jsme se museli utkat. Vítězně jsme usedli a těšili se na zážitek v tradiční hronovské restauraci.

Lístek jsme dostali jeden a paní servírka pravila: polívka jenom zeleninová, dvojka jenom s hranolkama, pětka, šestka nejsou. Podřídili jsme se a vybrali si vesměs halušky a kuřecí nudličky. Konverzace u stolu pak spočívala v tom, že Mrázek, který byl včera královna plesu, řekl nějakou hloupost, šéfredaktor

Zpravodaj 86. Jiráskova Hronova 2016

Vydává organizační štáb.

Redakce:

Petra Jirásková (jip), Jan Švácha (saj),
Vít Malota (vím), Jan Mrázek (jam),
Ivo Mičkal (foto), Michal Drtina (zlom),
David Slížek - šéfredaktor (das)

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.cz>

E-mail redakce: jhzpravodaj@gmail.com

Tisk: KIS Hronov Cena: 10,- Kč



16.30 a 20.30 hodin 140' JD
Rádobydivadlo Klapý / režie: Jaroslav Kodeš
V. Vančura, R. Felzmann: Rozmarné léto

14.30 a 18.00 hodin 75' SJČ
Relikty Hmyzu
režie: Adam Pospíšil, Šimon Stiburek
K. Čapek, A. P. Čechov, A. Pospíšil,
Š. Stiburek: **F.RACEK / život a dílo**

19.50, 21.30 a 22.50 hodin 35' SJČ
JaKKdo Jaroměř, ZUŠ F. A. Šporka
režie: Jarka Holasová
Jarka Holasová:
Kdes holubičko litala? (od 16 let)

19.50 a 22.30 hodin 75' SOK
Teď nádech a leť Pardubice
režie: David Zelinka
David Zelinka: Slepice není pták, Ukrajina není cizina

14.30, 17.00 a 21.30 hodin 50' MYŠ
Buddeto! Plzeň / režie: Michal Ston
Buddeto! Plzeň: Přemnohá dobrodružství, jakož i hrdinské skutky rytířů nízkého stolu – útržky eposu

15.00 hodin NORSKÁ POHÁDKA
- divadlo pro děti zahraje Divadlo Buchty a loutky

10.00–17.00 hodin
HRONOVSKÉ STOPOVÁNÍ – ZÁBAVNĚ – NAUČNÁ STEZKA PO VÝZNAMNÝCH MÍSTECH
- děti, vydejte se samy, s kamarády či s rodiči na dobrodružnou výpravu po Hronově. Pracovní listy si vyzvednete v knihovně kdykoliv mezi 10.00 a 15.00 hodinou.

17.00 hodin IMPROSHOW
- improvizální show v podání Paletáků z Pardubic

19.30 hodin BOHADLO BAND
- poetická autorská hudba Náchod

21.00 hodin GNACHODNÍKU
- šansonové setkání Náchod

KRÁTCE

Jarka Holasová akceptuje připomínku ve včerejším Zpravodaji – totiž, že před vstupem na představení Ušubraná není nikde varování pro alergiky, že se v představení objevuje posekaná tráva. Doporučuje alergikům chodit na představení v zimě – to se totiž hraje se senem.

KVÍZ: CO VÍTE O JIRÁSKOVI?

"Býčí krev," křikl na mě Martin Rumler ráno před Jiráskovým divadlem. Ta radost, to štěstí, ty slzy. Neskutečné stalo se skutečností. Nejopomíjenější rubrika ze všech konečně dočkala se odezvy ze strany čtenářů. A Martin nebyl včera sám, kdo správně odpověděl (otázka zřejmě z jednodušších, budu muset přitvrdit). Takže děkuji, děkuji. Odměnu neprozradím, to byste se potom tolik netěšili.

Jak zní správná odpověď na otázku z minulého čísla?

Původní a dochovanou částí Mistrova rodového domku je dřevěný strop ve světnici. Čím se natíral? Volskou/Býčí krví – ale to už jsem říkal.

Otázka pro dnešní den

V pokoji, kde Mistr trávil většinu času, vrátil-li se právě ze studií, je postel. Maličká, malovaná. Komu patřila?

Znáte-li odpověď, vyhledejte mou osobu (poznávacím znamením jsou košile, redakci či motýlek). Otázka je jen jediná, nejde o nic složitého. A všem úspěšným řešitelům gratuluji a děkuji. Ale to už jsem říkal.

Vít Malota



HROKÉMON LEGES UNIKÁ

Ulovení pátého Hrokémona se ukázalo nad síly lovců. Unikl a nápověda tentokrát nepostačovala. Nikdo jej neodhalil a tudíž si nikdo ani neodnese odměnu, respektive nevypije kafe. Aby ovšem zmiňovaný Hrokémon neunikl zcela, rozšíříme nápovědu a pokusíme se o jeho dopadení podruhé. Takže čtěte pozorně. Jako cílová prémie za nepolapitelného LEGA je na prvním místě stanoven zmrzlinový pohár dle vlastního výběru Pod křídly andělů, na druhém a třetím místě pak celý pytlík gumových bonbonů. Tož sa snažte cérky a ogaři!!!

STÁLE HROKEMON Č. 5

Nápověda: AD. Jeho parta je uondaná. Nesser Dona! Strašidlo v příjmení. Podnikové zákony. HOC.

Jak na to:

Hrokémona odlovím tak, že na něho nahlas a adresně zakřičím. „Hrokémone, Hrokémone, už tě lovím! Je-li objekt lovu Hrokémon, prokáže se úspěšnému lovcovi HROKARTOU. Na důkaz úspěšného lovu vyrobí lovec za pomoci Hrokémona selfie. Selfie odešle lovec na e-mailovou adresu redakce jhzpravodaj@gmail.com. Odměna vás nemine!

MRÁZKOVY PALČÁKY

Svět, ve kterém žijeme, není jednoznačný, neukazuje se nám jen tak, a přináší řadu palčivých otázek...

Když jsme dělali zpravodaj na Wolkrově Prostějově 2016, v den, kdy se hrála Ušubraná, se všechno zvrátilo. Naše čistě pánská redakce, která se do té doby snažila analyzovat palčivé otázky přednesu a divadla poezie (například tu, jestli existuje), se změnila ve spolek bulvárních šmíráků. Rubrika Testosteron, do té doby na nezáměrně skomírající podobně jako tady rubrika Kvíz: Co víte o Jiráskovi?, byla náhle zběsilou honbou za sexistickým prasátkem a co více, redakci začali zevnitř rozežírat vztahové palčáky, protože se tam náhle nahrnuly davy našich bývalých i současných přítelkyň, promísených s těmi postranními a potenciálními. Působení týmu redakce FabrikaW16, společně s působením týmu Děvčátko a slečny Jaroměř pak udělaly z přehlídky poezie místo, kde nesmělý chlapec nemohl bezpečně vyjít na ulici.

Moje palčivá otázka zní: Co bude dál? Naši hronovskou redakci to zatím neovlivňuje, je to asi tím, že není čistě pánská – pohybuje se tu několik žen i pes. Ale co se stane s přehlídkou? Noc po Ušubrané je vždy zlomová a každá další už je jen graduje ty předchozí. A prognóza ušubrané noci se naplnila – byla to noc, ve které létali deamoni! Z Tritonu zněl saxofón a kolem něj se hýbala těla, z jiného kroužku zněly písně o genitáliích. Do ulic vyšel dokonce i šéfredaktor. Celá redakce se nedokázala bavit jinak než v dvojsmyslech. Při svítání bylo vidět jen pár válejících se párů mezi kelímky u Tritonu.

A kdo měl minulou noc jednu, bude mít dnes dvě. Kdo bude mít dnes dvě, bude mít příští noc čtyři.

Ale možná, že to tak vůbec nebude a probudíme se čistí a umytí s rozečtenou knihou u spacáku, a půjdeme si koupit linecké srdíčko do stánku.

Je otázka, co je děsivější?

Jan Mrázek